Nam. Africa Murray, D. A. 129
East - Nyasaland

DE KERK
EN
HAAR ROEPING.

. . Het Verhaal van het . .
Zendingwerk in Nyasaland,

MET EEN BEROEP OP DE NED. GER. KERK
VAN ZUID AFRIKA.

. . DOOR . .

Di. ANDREW MURRAY, G. F. MARAIS,
W. H. MURRAY, en Eerw. A. J. LIEBENBERG.

Geredigeerd door Ds. J. du PLESSIS . .
. . . . *(Algemeene Zending Secretaris).*

Kaapstad:
GEDRUKT BIJ DE CITADEL DRUKPERS, LOOPSTRAAT.

1906.

DE KERK
EN
HAAR ROEPING.

. . Het Verhaal van het . .
Zendingwerk in Nyasaland,

MET EEN BEROEP OP DE NED GER. KERK
VAN ZUID AFRIKA.

. . DOOR . .

Di. ANDREW MURRAY, G. F. MARAIS,
W. H. MURRAY, en Eerw. A. J. LIEBENBERG.

Geredigeerd door Ds. J. du PLESSIS . .
. . . . *(Algemeene Zending Secretaris).*

Kaapstad:
GEDRUKT BIJ DE CITADEL DRUKPERS, LOOPSTRAAT.

1906.

INHOUD.

	Bladz.
Arbeiders in Midden Angoniland (Nyasaland)	3
Arbeiders van de Kerk van Oranje	4
Voorwoord	5
Aanvang en Voortgang van het Werk in Midden Afrika ...	8
Verhalen omtrent den tegenwoordigen toestand van het Werk :	
I.—Een voorbeeldig Hoofdman	12
II —Kreupele Kamtsononko	13
III.—Een leeuw bevordert de Zending ...	15
Hoe het thans met onze Financien Staat	18
Wat onze Kerk nu te doen Staat	21
Het Gebed de Oplossing van het Vraagstuk	25

Arbeiders in Midden Angoniland
(NYASALAND).

MVERA.

Ds. W. H. MURRAY, en Echtgenoote *(Bijbelvertaling).*
Ds. A. L. HOFMEYR, B.A., en Echtgenoote.
Ds. C. H. MURRAY, en Echtgenoote *(Opleidingsschool).*
Dr. WM. A. MURRAY, en Echtgenoote.
De Heer A. VAN DER WESTHUYSEN, en Echtgenoote *(Zendeling Boer).*
De Heer C. N. KEMPFF *(Zendeling Boekhouder).*
Miss MARTHA MURRAY.
Miss BERTHA HELM.

KONGWE.

Eerw. A. J. LIEBENBERG, en Echtgenoote.
Eerw. J. J. FERREIRA, en Echtgenoote
Miss ISIE HOFMEYR.
Miss P. DE BEER.

MKOMA.

Eerw. T. C. B. VLOK, en Echtgenoote.
Eerw. J. P. J. JOUBERT, ~~en Echtgenoote~~.
De Heer O. J. CILLIERS, en Echtgenoote.
Miss LETTIE STEGMANN.
Miss GEZINA DILL.

MLANDA.

Ds. A. G. MURRAY, en Echtgenoote.
Eerw. R. H. VAN HEERDEN, en Echtgenoote.
De Heer J. G. STEYTLER.
Miss FAUL.

Arbeiders in Midden Angoniland (Nyasaland).— *Vervolg.*

MPUNZI.

Eerw. B. FRIJLINCK, en Echtgenoote.

NIEUWE WERKERS (1906).

Ds. J. S. MURRAY, B.A.
Ds. LOUIS MURRAY.
De Heer M. A. NIEUWOUDT.
Miss JOSIE HAARHOFF ("Nurse").
Miss LOUISE ALBERTYN.
Miss FEENSTRA (Fiancée van C. N. KEMPFF).

Arbeiders van de Kerk van Oranje.

MAGWERO.

Eerw. P. J. SMIT, en Echtgenoote.
De Heer F. J. VAN EEDEN.

MADZIMOYO.

Ds. C. M. HOFMEYR, en Echtgenoote.

FORT JAMESON:

Ds. C. P. PAUW.

NYANJI.

Eerw. J. H. VAN SCHALKWIJK, en Echtgenoote.

VOORWOORD.

ANDERMAAL ziet een boekje over ons zendingwerk in het hart van Afrika het licht. Meermalen reeds heeft een pamflet zooals dit een gezegende uitwerking gehad, en warmer belangstelling in de uitbreiding van het Koninkrijk van onzen Heiland gewekt. Toch moet telkens wat nieuws van het zendingwerk worden verteld. Immers dat werk staat niet stil ; er is gestadige vooruitgang ; nieuwe werkers gaan het veld in, nieuwe staties en scholen komen tot stand, er ontstaan nieuwe behoeften, de getallen van evangelisten, onderwijzers, doopklasleden, schoolkinderen, nemen steeds toe. En daarom is het volstrekt noodig dat wij telkens opnieuw verhalen " wat groote dingen de Heer met ons gedaan heeft."

Er is een ander reden waarom dit boekske verschijnt. De belangstelling in de zaak der zending moet niet slechts dieper, maar ook wijder worden. Bij hen die reeds een hart voor de zending hebben moet de belangstelling inniger worden ; bij hen die nog geen zendingvrienden zijn moet de belangstelling worden gewekt. Er zijn velen in ons land wier harten nog niet warm branden voor de zending. Er bestaat een vooroordeel dat tientallen van jaren oud is. Het doel van dit boekje is om dat vooroordeel weg te ruimen, niet door lange en misschien heete redeneering, maar langs een uitne-

mender weg, namelijk door het eenvoudig verhaal van wat de zending reeds heeft gedaan en nog steeds doet. Waar het blijkt dat Gods zegen kennelijk op een onderneming rust, daar zal die onderneming de goedkeuring en ondersteuning van alle ware christenen wegdragen, ook wanneer niet juist elke bijzonderheid met hun beschouwingen strookt.

Dan behoeven wij het niet te verbergen dat er een derde reden is wa-rom wij thans dit boekske uitgeven. Onze zending in Nyasaland staat nu op een kritiek tijdperk van haar bestaan. Drie jaren lang is er een tekort in haar fondsen geweest, en wel een tekort dat niet afneemt maar eerder aangroeit. Van tijd tot tijd werden speciale beroepen gedaan op de Kerk om de delging van de toenemende schuld, maar die beroepen bleven zonder het gewenschte gevolg. Het tekort is even groot en drukkend. Van vele kanten moet de Commissie verwijten vernemen, zooals : gij breidt het werk te snel uit ; gij zendt teveel arbeiders en arbeidsters naar het zendingveld ; gij kent te groote salarissen toe ; veegt eerst voor eigen deur alvorens gij daar verre gaat arbeiden, en wat dies meer zij. Het is dus noodig geworden dat de N.G. Kerk wete wat haar Nyasa Zending Commissie heeft gedaan, opdat zij oordeele of men recht heeft gehandeld. Het is noodig dat de Kerk het werk dat gedaan is goed beschouwe, opdat zij oordeele of dat werk nu moet worden gestaakt, en de N.G. Kerk haar hand van Midden Afrika terugtrekke. En als de Kerk tot de gevolgtrekking moge komen : dat werk is gezegend geweest, en de goedkeuring van den Heere God rust daarop, dan dient de Kerk haar Commissie van de middelen te voorzien om het werk op

nog krachtiger wijs en grooter schaal voort te zetten.

Het is ons doel niet om met de verkooping van dit boekje geld te maken. Wij verlangen alleen dat het overal zal worden gelezen. De blijvende belangstelling in de goede zaak des Koninkrijks is veel meer waard dan het bedragje dat wij door de verkooping van het pamflet zouden ontvangen. Waar men echter kan en wil betalen, zullen wij met blijdschap het geld ontvangen. Het laat zich immers verstaan dat het drukken van een boek zooals dit niet zonder aanmerkelijke kosten kon geschieden.

Met de bede dat God Zelf het lezen van dit boekje rijkelijk zegenen wil, en het dienstig wil maken tot het wekken van ongekenden zendingijver in Zuid Afrika, wordt het den leden van de N.G. Kerk aangeboden.

De Redacteur.

Aanvang en Voortgang van het Werk in Midden Afrika.

HET is welbekend dat het zendingwerk in Nyasaland (Midden Afrika) aangevangen is door de Broeders Leeraren onzer Kerk. Zij gevoelden dat, indien het zendingwerk krachtig zou worden aangegrepen, de leeraren daarin het voortouw moesten nemen. Zoo kwam tot stand de "Predikanten Zending Vereeniging," waarbij zich aansloten die predikanten die jaarlijks £5 elk tot het fonds der Vereeniging wilden bijdragen. Later is echter de bepaling van het bedrag weggelaten, en men droeg naar vermogen bij,—sommigen meer dan de som oorspronkelijk bepaald, sommigen minder. Van den aanvang af echter wâs de Vereeniging afhankelijk van de vrijwillige gaven van christenvrienden, en gedurende de laatste jaren dragen de predikanten slechts een zeer gering deel van het geheele jaarlijksche bedrag bij. De benaming "Predikanten Zending Vereeniging" werd evenwel behouden.

In het jaar 1888 vertrok Ds. A. C. Murray, thans tweede predikant van Oudtshoorn, naar Nyasaland, als eerste zendeling onzer Kerk in Midden Afrika. Zijn reis duurde een paar maanden, en hij arbeidde eerst in verband met de Zending van de Vrije Kerk van Schotland op de noord-westelijke oevers van het Nyasameer.

Twee kinderen van een hoofdman met hun oppaster.

Een snuifje.
(De hoofdman van Mlanda en zijn raadsheer.)

Het volgende jaar voegde zich Eerw. T. C. B. Vlok bij hem, en die beiden zochten toen een geschikte ligging uit, en stichtten MVERA—onze eerste zendingstatie in Midden Afrika. Dat was in het jaar 1889. Nu is het werk zoodanig aangegroeid dat wij in 1906 hebben 9 staties en 48 blanke arbeiders (met inbegrip van de Zending van Oranje)

De eerste jaren van onze zending in Midden Afrika waren pioniersjaren. De werkers die uitgingen moesten het land braken en geschikt maken om het Woord der Waarheid te ontvangen. Dat werk van braken en ploegen en zaaien en eggen nam langen tijd. Het duurde jaren aleer dat de oogst zich toonde. Doch de goede God gaf weldra een tijd van ruimen zegen. De scholen liepen vol kinderen; men deed bij 20-tallen aanzoek om in de doopklas opgenomen te worden; hoofdmannen van kralen deden aanvraag om elkeen op zijn dorpje een school gesticht te krijgen. Er werden veel zielen in dien tijd tot den Heer toegedaan. Daarop volgde een tijdperk waarin de zending met tegenstand te kampen had. De ambtenaren van de Regeering waren het werk ongunstig gezind. Omtrent het stichten van scholen werden moeilijke bepalingen ingevoerd. De heidenen werden ontmoedigd om scholen te begeeren, en de verkondiging van het Woord van God kon niet zoo geschieden als om blijvenden indruk achter te laten. Nu echter schijnt er weer een tijd te zijn aangebroken dat het Woord van God zijn vrijen loop zal hebben en verheerlijkt worden. Meer scholen worden begeerd, meer leerlingen schrijven zich in, niet echter in letterlijken zin, want niet een van hen kan schrijven; zij melden zich slechts aan en zeggen: ik wil

leeren lezen. Ook komen er zeer velen om in de doopklassen opgenomen te worden met de woorden: wij willen het Woord van Jezus volgen. De sterkten des Satans—eeuwenoude vestingen—worden bemachtigd en vernield, en de banier des kruises overal geplant. Het werk is nu niet meer pionierswerk; het staat nu op vasten grondslag. Er is een Kerk van den Heere Jezus Christus in Midden Afrika, met haar leeraren en evangelisten; met haar ouderlingen en diakenen; met haar kerkeraden en ring. Groot is de verandering tusschen 1889 en 1906. Voor dien overgang uit de duisternis in het licht zijn wij Gode onuitsprekelijken dank verschuldigd.

* * *

Het volgende uittreksel uit een brief van Eerw. B. Frijlinck, van de statie Mpunzi, geeft een helderen indruk van den vooruitgang van het werk op een enkele statie. Hij schrijft als volgt:—

"Toen het jaar 1904 eindigde hadden wij slechts één school op de statie zelf, en er bestond geen vooruitzicht op uitbreiding. Aan het begin van 1905, vereenigden wij ons met onze getrouwe christen-onderwijzers in ernstig gebed tot God, dat Hij ons de deuren tot het hart van het volk openen wilde. Daarop zonden wij onze onderwijzers uit, en wel twee en twee, zooals in Bijbelsche tijden. Het gevolg was dat twee hoofdmannen kwamen om aanzoek te doen om scholen. Volgens wet moesten deze hoofdmannen eerst hun verschijning voor den Magistraat maken en verklaren dat zij de scholen begeerden. Dit is geschied, en twee scholen werden geopend. Maar de voornaamste hoofd-

man had nog geen school. Hij heet Pemba, en de school die jaren geleden op zijn dorp begonnen werd is door de Regeering gesloten geworden. Nu bepaalde de Magistraat, dat al de kapiteins van Pemba samen, met hem op zekeren dag te Dedza, den magistraats-zetel, verschijnen moesten, ten einde duidelijk te verklaren of zij de school verlangden al dan niet. Uit de 28 kapiteins daagden 22 op, en als uit éénen mond was het antwoord van iedereen 'ndifuna,' dat is, ik begeer een school. Deze keuze beteekent zeer veel voor onze Zending, want Pemba heeft tusschen de 50 en 60 dorpen onder zich. De zaak van scholen staat dus alzoo : in Dec. 1904 hadden wij één school, met omtrent 200 leerlingen ; in Dec. 1905 hebben wij 8 scholen, met 1,350 op de boeken. In Dec. 1904 hadden wij 12 onderwijzers ; in Dec. 1905 hebben wij 33 onderwijzers. De hoofdmannen zijn nu allen vriendelijk gezind tegenover de Zending, en de plaatselijke hoofdman, Chakachadza, is zelf op school en woont de diensten des Zondags getrouw bij. Voor dit alles zijn wij den Heer ootmoedigen en vurigen dank verschuldigd."

Verhalen omtrent den tegenwoordigen toestand van het Werk.

I.—Een Voorbeeldig Hoofdman.

(Door Ds. W. H. Murray.)

Ietwat meer dan een uur rijdens van de Mvera Statie was er een dicht bevolkte streek. In het begin had men bij die kralen in de opene lucht des Zondags godsdienst. Weldra werd besloten om er een schoolkerkje van rauwe baksteenen te bouwen. Met behulp van het volk bouwden wij er één van omtrent 18 × 60 voet; en dien eersten Zondag kwamen er een 600 à 700 van het volk bijeen tot de inwijding. Vijf jaren daarna kreeg men er zelfs met moeite 50 bijmekaar voor godsdienst, om reden dat zij bijna allen met het oog op beter tuingrond in verschillende richtingen waren verhuisd; en instede van groote kralen zagen wij daar nu slechts enkele hutten. Maar er was in menig hart zaad gezaaid dat nog vrucht zou voortbrengen. Daar waren er die het Woord niet konden vergeten, en weldra kwam de jonge hoofdman van een aantal der vertrokkenen vragen dat het werk op zijn nieuwe kraal zou worden voortgezet. Hijzelf wilde Gods Woord leeren en lezen. Een Kaffer Evangelist werd daarheen gezonden, en het duurde niet lang of er waren eenige heilbegeerigen, en de eerste was

die hoofdman. Voorleden jaar werd hij met een aantal volwassenen uit zijn kraal gedoopt. Thans hebben wij aldaar een van onze sterkste buitenposten, daar de hoofdman zelf door woord en voorbeeld het heidendom bestrijdt, en zijn kraal een beslist christelijken stempel draagt. Zoo hebben wij andere verblijdende gevallen van Kaffers die uit onze omgeving zijn weggetrokken en later òf zijn komen vragen, òf blijde waren toestemming te geven, dat Gods Woord weer geregeld onder hen zou worden verkondigd.

II.—Kreupele Kamtsononko.

(Door Ds. W. H. Murray.)

Een drie kwartier rijdens van Mvera woonde er een zeer gebrekkelijke Kaffer jongen van tusschen de 20 en 30 jaren oud. Van zijn kindsheid af kon hij noch loopen noch zitten, hij moest altijd liggen. Zijn gebrekkelijke handjes kon hij maar zoo eventjes gebruiken. Hij bracht dag en nacht in zijn hut door, tenzij wanneer vrienden zich over hem ontfermden en hem uitdroegen om een weinig in de zon te liggen, of hem naar de statie brachten, gedragen in een hangmatje van boombasttouw ; en dit gebeurde ook maar zelden.

Eens hoorde hij iemand buiten zijn hutje Gods Woord lezen. De begeerte om ook te kunnen lezen kwam bij hem op ; en met de hulp van een paar op die kraal die lezen konden, leerde hij, totdat hij later, hoewel sukkelend, toch zijn Evangelie van Mattheus lezen kon. Juist toen kwam er een werk van Gods Geest in een nabij

gelegen kraal. Die gebrekkelijke hoorde ervan, en liet den Evangelist roepen. Daar gekomen vond hij dat die kranke van hem den weg der zaligheid wilde weten, en den volgenden morgen kwam de Evangelist den Zendeling aanzeggen, "*Meneer, Kamtsononko wil ook den Heere Jezus volgen,*" en de Zendeling had het voorrecht Kamtsononko tot den Heere Jezus te leiden. En toen hij hem daarna van tijd tot tijd bezocht, was het altijd treffend de blijdschap en opgeruimdheid van gemoed in dien gebrekkelijke te bemerken. Hij sprak meestal slechts van den Heere Jezus, en droomde werkelijk des nachts ook van Jezus. Natuurlijk verzocht hij in de doopklas te worden opgenomen. Toen vond er een Zondag morgen iets zeer aandoenlijks plaats. Met 10 of 12 anderen moest hij dien Zondag morgen in de kerk voor de gemeente belijdenis doen van zijne begeerte om met het heidendom te breken en Gods Woord te volgen. Bij de Konsistorie deur in, werd hij door twee Kaffer ouderlingen in zijn hangmatje binnengedragen en zoo naast de anderen voorgehouden, terwijl zij op de vragen antwoord gaven. Het was ons een blijde en aandoenlijke Zondag morgen.

Kort daarna werd Kamtsononko ziek. De Zendeling ging hem bezoeken. Hij scheen een voorgevoel te hebben dat hij niet zou herstellen, en was begeerig het teeken van den Heer op zijn voorhoofd te hebben. De Zendeling vroeg hem of hij zijn ouden naam wilde behouden dan of hij aan een nieuwen naam gedacht had. '*Ja, een nieuwe naam,*' zeide hij. '*Welke naam?*' '*Lazarus,*' antwoordde hij. '*Waarom Lazarus?*' '*Omdat Lazarus hier op aarde veel te lijden had, net zooals ik, maar daarboven was hij zoo gelukkig, net zooals*

ik dit verwacht bij den Heere Jezus.' Den volgenden dag zou hij gedoopt worden, maar toen de Zendeling met een ouderling er kwam lag hij reeds op sterven. Ongedoopt is hij gestorven, maar wij twijfelen niet aan zijne veilige aankomst daarboven.

Dit heeft het Evangelie voor gebrekkelijke Kamtsononko in Midden Afrika gedaan.

III.—Een leeuw bevordert de Zending.

(Door Eerw. A. J. Liebenberg.)

Twee Heidenen kwamen vroeg een morgen om hulp naar de Zending Statie Kongwe in Nyasaland ; er was een leeuw in hun dorp. Onmiddellijk daarna waren Mr. Meyers en ik met een geweer en een paar honden op weg daarheen. Daar aangekomen werden wij naar een verscheurde hut genomen, waar wij dit vreeselijke verhaal vernamen :—

Met daglicht dien morgen was er een groote leeuw het dorp binnengekomen. Hij liep eerst heen en weer, en toen maakte hij een aanval op eene hut waarin een man en zijne vrouw waren. Zij spanden natuurlijk al hunne krachten in om hem den weg te versperren door de deur dicht te houden. Toen zij zagen dat de leeuw hun te sterk was, begonnen zij hem op het hoofd met stokken te slaan. Dit hielp niet veel, want het dier was nu woedend. Hij baande zich met geweld een weg door den muur en greep den man aan zijn been. En alhoewel deze met alle kracht zich aan eene paal vastklemde,

werd hij met paal en al naar buiten gesleept. Eerst snelden een aantal dorpelingen toe met stokken en assegais—alles te vergeefs. Later maakte de ongelukkige zelf onder het bitterste gekerm een laatste wanhopige poging om zijn leven te redden. Eindelijk moest hij echter het leven inschieten. Niet ver buiten het dorp, dicht bij een stroompje water, verscheurde de leeuw hem en begon meteen zijn prooi op te vreten. Toen wij er later aankwamen waren de hoofdschedel en één arm de eenige gedeelten die overgebleven waren.

Wij gingen eerst op het spoor van den leeuw, maar moesten onverrichter zake terugkeeren. Wij keerden toen terug naar het dorp en maakten aan eene vergadering van ongeveer 400 duidelijk hoe gevaarlijk het was zonder Gods Woord te leven, en op zulk een wijze te sterven.

Eenige dagen daarna kwam het opperhoofd tot ons met het verzoek dat wij hem Gods Woord zouden brengen, anders (zoo zeiden zij) worden wij ook door een leeuw verscheurd. 'Maar.' was ons antwoord, 'het is geen gemakkelijke zaak Gods Woord in uw midden te hebben. Weet gij dat Gods Woord een einde maken zal aan uwe bierdrinkerij en aan dergelijke gewoonten?'

Wij waren echter overtuigd van hunne oprechtheid en ernst in deze zaak. En daarom belegden wij eene vergadering op hun dorp. Op den bepaalden dag was er een groote opkomst. Wij maakten weer duidelijk wat Gods Woord in hun midden zou beteekenen. Het gevolg was dat de gansche vergadering opstond en ons verzocht een Evangelist naar hun dorp te zenden. Na een week of twee was de Evangelist weer bij de hoofdstatie—maar niet alleen. Hij had een aantal dorpelin-

gen—de eerste vrucht van zijn arbeid—meegebracht. Zij waren begeerig om tot de doopklas toegelaten te worden. Wij vonden dat zij daartoe bekwaam waren. Zij werden besliste Christenen. Na den gewonen tijd in de doopklas werden zij gedoopt ; de oudste ontving den naam van Kosam. Kosam is een ijverige en besliste Christen. Zijn lezen gaat niet al te vlot. Maar waar takt en liefde vereischt worden, daar is hij onmisbaar. Voor de moeilijkste en ingewikkeldste zaak weet hij eene oplossing te vinden. Zijne vrouw is ook een blijmoedige Christin. Uit dezelfde doopklas is een andere jonge man, dien wij den naam van Apollo gegeven hebben. Hij is veelbelovend en schijnt een toegewijde werker te zullen worden. Sedert het besluit van de eerstelingen zijn er anderen in de doopklas. Zij zijn bezield met denzelfden geest van standvastigheid en oprechtheid.

Het werk heeft zich ook in andere opzichten uitgebreid. Er is nu eene school bijgewoond door een groot aantal kinderen. En alhoewel ons werk soms door vijandige opperhoofden gehinderd wordt, toch heeft Gods Woord merkbaren invloed op de menschen. Zelfs het opperhoofd Kamchirapulula is door het veranderde leven van zijne onderdanen daartoe gekomen om een tijdlang geen bier te drinken. Hij tracht ook te leeren lezen. Maar verder komt het ook niet. De struikelblok voor hem is—gelijk het voor zoovelen in dit land helaas! is—de *veelwijferij !*

Hoe het thans met onze Financien staat.

Wij zijn reeds ettelijke malen verplicht geweest om de aandacht der Kerk ernstig te vestigen op den staat van onze fondsen. In elkeen van onze zendingfondsen is er een tekort, doch dit tekort is het grootst en dreigendst in de Nyasa Zending. Op den 31sten Jan. 1906 was het tekort in de Nyasa Zendingkas £4,075-3-3. Langzaam maar zeker is de schuld gedurende de laatste drie jaren gestegen. Elk voorstel dat wij deden om die af te betalen bleef ten slotte vruchteloos om de schuld te verminderen. Het voorstel werd bijvoorbeeld gedaan dat elke gemeente in de Kaap Kolonie één shilling per lidmaat zou opbrengen. Vele gemeenten deden het hunne om dit voorstel te doen gelukken, en ettelijke gemeenten brachten "boven vermogen" voor de zaak des Heeren op. Doch de overgroote meerderheid der gemeenten hielp òf in het geheel niet, òf op een zeer flauwe wijze om de "shilling collecte" bijeen te brengen. Het gevolg was dat niet meer dan £2,000 als vrucht van deze speciale poging in de kas vloeide, terwijl men gehoopt had dat £5,225 zou worden opgebracht.

Een andere zaak wordt dikwijls vergeten. Wanneer men iets voor het tekort opzendt, mag daardoor geen schade aan de gewone inkomsten worden aangedaan.

Het gebeurt echter niet zelden dat geregelde bijdragers zeggen: er is thans een tekort; laat ons daarvoor ons bedragje opzenden; maar de geregelde gave voor een evangelist of kostleerling wordt dan verzuimd. De kas wordt op die wijze niet wezenlijk bevoordeeld; voor het tekort komt geld in, maar de gewone inkomsten worden met hetzelfde bedrag verminderd. Op deze wijze geschiedt het dat het tekort maar altijd blijft voortbestaan. Men heeft wel, zegge, een £500 voor het tekort samengebracht; maar in den tusschentijd kwam er £600 *minder* dan benoodigd was voor de gewone inkomsten in. Het tekort is dus niet verminderd, maar werkelijk met £100 vermeerderd. Dit mag alzoo niet wezen: als iemand iets opzendt voor het tekort, dan moet het een gave wezen *boven en behalve* wat men gewoon is te geven. De zelfverloochening moet in beoefening worden gebracht, en zonder de zelfverloochening is het te vergeefs te verwachten dat de schuld gedempt zal worden.

*** *** ***

Welke zijn nu de jaarlijksche behoeften onzer Zending?

Onze 48 zendelingen trekken jaarlijks een bedrag van £5,352-10-0 aan salarissen; voor het jaar 1906 zullen wij ongeveer £450 voor reiskosten naar en van Nyasaland noodig hebben; aan de scholen, aan evangelisten, en aan bouwen besteden wij jaarlijks een bedrag van niet minder dan £1,500. Deze sommen beloopen *een totaal van £7,302-10-0;* en dit vertegenwoordigt het bedrag dat wij voor 1906 behoeven. Hiervan zal de

Kerk van Oranje ongeveer £1,250 bijdragen, en de Vrouwen Zending Bond £700, latende dus de som van £5,352-10-0 die wij van onze vrienden in de Kolonie, en van des Heeren rentmeesters overal, verwachten. Het is derhalve duidelijk dat wij noodig hebben een bedrag van ongeveer **£450 elke maand** indien wij ons gewoon werk behoorlijk willen voortzetten, en deze beraming van kosten voor 1906 houdt geen rekening met het tekort van £4,075 waarvan wij hierboven spraken. **Als de schuld van de Nyasa Zending dit jaar zal worden afbetaald en de gewone inkomsten voldoende blijven zullen om het werk voort te zetten, dan moet de Kerk dit jaar niet minder dan £8,400 voor het Nyasa Fonds samenbrengen.** Dit schijnt een ontzettend groot bedrag te wezen, maar als elk lid slechts één shilling en zes pence geeft, dan is de zaak gevonden, aangezien de Kerk van de Kaap Kolonie ongeveer 112,000 leden telt.

Mogen wij niet op onze leeraren, op onze ouderlingen en diakenen, op onze kerkleden, op onze jongelingen en jongedochters en kinderen rekenen, om ons in dit jaar te helpen dat het tekort dat ons zoolang heeft bezwaard en zooveel bekommernis heeft gebaard, eenmaal voor goed gedekt worde?

Wat onze Kerk nu te doen Staat.

(Door Ds. G. F. Marais.)

Wanneer een of ander handels maatschappij het jaar sluit met een tekort in de kas, dan beraamt zij dadelijk plannen om, zoo het mogelijk is, uit de moeilijkheid te komen. Zij houdt zich niet blind voor de onaangename werkelijkheid, maar ziet haar goed onder de oogen en pakt haar aan met moed en kracht. Onze Kerk nu bevindt zich in zulk eene moeilijkheid. Haar Zendingkas gaat gebukt onder eene groote en steeds aangroeiende schuld. De uitgaven overtreffen hoe langer hoe meer de inkomsten. Wat nu aan te vangen? Schuld te hebben is een treurige last ; schuld te vermeerderen is zeker onverstandig.

Met allen ernst doen wij de vraag : Wat moet de Kerk onder de omstandigheden doen ? Hierop zal een dubbel antwoord gegeven moeten worden. Wat de *schuld* betreft zullen allen zeggen : " Laten wij eene speciale poging aanwenden en die zoeken te delgen, en dan geene schuld weer maken. Hierop zullen wij nu vooreerst niets aanmerken. En wat aangaat de *voortzetting* van het werk zullen velen dit aanraden : " de Commissie moet inkorten, zij moet de uitgaven binnen de grenzen der inkomsten houden." Laten wij zien wat dit zal beteekenen.

Vooreerst zal het zijn de salarissen van de zendelingen nog verder te verminderen, en dit tegen alle billijkheid aan. Tweedens zal het beteekenen om, waar in de naaste jaren een zendeling sterft of wegens verzwakte gezondheid naar huis komt, geen opvolger te zenden,* ondanks dat daardoor veel van het werk reeds door ons gedaan vervallen zal tot groote schade voor onsterfelijke zielen. Derdens zal het beduiden, geen nieuw arbeidsveld openen, ofschoon aan alle kanten roepstemmen worden gehoord : " Komt over en helpt ons ! " Inkorten zal dit alles beteekenen, en het gevolg zal wezen dat andere kerkgenootschappen de plaatsen zullen bezetten, die wij heden hebben en hebben kunnen.

Maar mogen wij inkorten ? Mogen wij aan de uitbreiding van ons Zendingwerk perk gaan zetten ? Jaren lang hebben wij voor de Zending gebeden. Eéne onzer beden was : " Heere, open toch de deuren der heidenwereld, dat de arbeiders kunnen ingaan." En de Heere heeft dit gebed verhoord ; de deuren staan allerwege open. Wij kunnen op dit oogenblik verscheidene zendelingen plaatsen, zoo de middelen slechts voorhanden waren. Dan hebben wij ook gebeden : " Heere, geef toch meer arbeiders." En ook daarin heeft de Heere gehoord. Kweekschool en opleidingsschool leveren jaar na jaar mannen, die gereed zijn naar de heidenwereld te gaan om Christus te verkondigen. Besluiten wij nu om in te korten, dan geven wij eenvoudig aan God terug het antwoord dat Hij ons gaf op onze gebeden, en wij zeggen Hem dat wij niet eigenlijk gemeend hadden dat

---

* Voor de tegenwoordige inkomsten zijn er feitelijk te veel arbeiders in het veld.

Hij ons letterlijk moest verhooren. En zijn wij bereid om dit te doen? Neen, want wij weten dat God zich niet laat bespotten. Het kon dan gebeuren dat de Heere onze Kerk uitwischt, gelijk als men een schotel uitwischt.

Aan inkorten willen wij derhalve niet denken. Wij voelen dat het onze roeping is om het Zendingwerk uit te breiden. Maar hoe nu met de schuld, en hoe met de vermeerdering van uitgaven, die met uitbreiding gepaard gaat? Het groote middel is het *gebed*. Op 't gebed zijn de deuren der heidenwereld geopend. Op 't gebed heeft God arbeiders gegeven en doet Hij dit nog. En Op 't gebed zal Hij de middelen ook geven. Doch nu komt de vraag, hoe men in deze bidden moet? Het geld zal toch niet uit den hemel regenen; het moet uit onze beurzen komen. Daartoe ga ieder kind Gods, die dit leest, naar de binnenkamer, sluite de deur en vrage den Heere in alle oprechtheid om aan hem duidelijk te maken wat hij geven kan en moet om de schuld af te doen, en om het werk voort te zetten en uit te breiden. En dan doe hij wat de Geest Gods hem zegt. Ons gebed voor deze zaak moet met onze eigene beurzen beginnen. Het gaat niet om voor Gods Koninkrijk zoo maar op goed geluk af een geldstuk in het collectebord te doen, of eene som op een bazaarlijst te geven. Men moet er eerst over gebeden hebben. Eerst bidden en dan geven. Heeft de geloovige wat hemzelven betreft de zaak in orde, dan voege hij er eene tweede bede aan toe: "Vader, leer al uwe kinderen om voor Uwe zaak naar hun vermogen met hun gansche hart te geven." Een kind van God kan zijne eigene beurs open bidden, zoo die nog gesloten is, en die van zijn broeder ook.

Geschiedt dit dan komt er voldoende geld in voor het tekort, voor de voortzetting van het werk, en voor zijne uitbreiding.

Er schijnt echter een bezwaar te bestaan en dit is, dat, zoo de Zending op eene groote schaal door onze Kerk gedreven wordt, de andere kerkelijke werkzaamheden er door zullen komen te lijden, en de gevers zelven zullen verarmen. En waarom denkt men dit? Omdat men niet weet of niet gelooft dat de Heer nimmer schuldenaar blijft. Voor de vijf gerstebrooden, die aan den Heere Jezus gegeven werden om zijne hongerige gasten mede te voeden, heeft Hij twaalf volle korven met brokken terug betaald. (Joh. 6.) De christen, de gemeente, de Kerk, die de zaak des Heeren naar vermogen steunt, zal niet verarmen; en, wat nog meer zegt, zal geestelijk gezegend worden bove alle verwachting. Men beproeve dit slechts.

Een rivier tusschen Mkoma en Mpunzi,

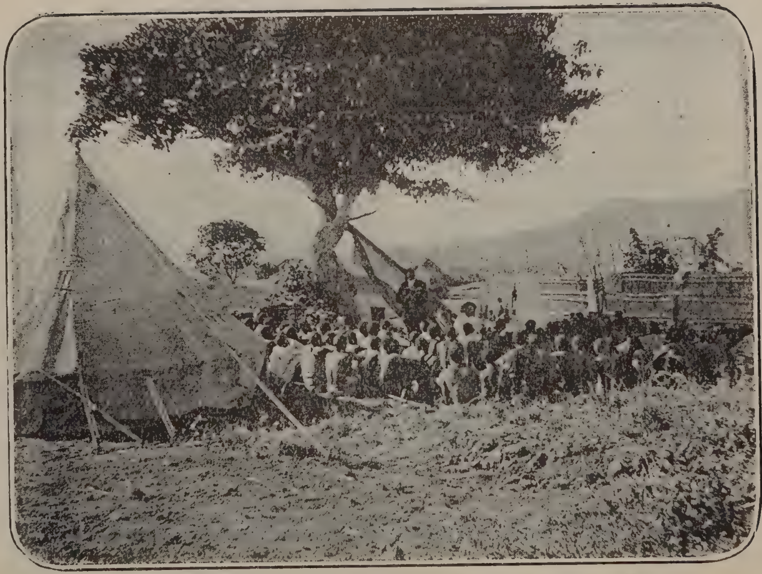

Eerw. Vlok onder een boom dienst houdende.

Gebed, de Oplossing van het Vraagstuk.

(Door Ds. Andrew Murray.)

1 Februari, 1906.—Deze maand is mij eene zeer gewichtige. Gij hebt gehoord van het plan dat al de leeraren onzer Kerk deze maand zich bepalen zouden bij het gewicht en de heerlijkheid van het Zending werk. Er is een boek geschreven door zekeren Mr. Mott, "De Leeraar en de Zending," dat zij samen wenschen te lezen. Zij willen dan ook, samen met de zendelingen onzer Kerk, de maand aan bijzonder gebed voor elkander wijden, dat God al Zijne knechten zulk een gezicht geven wil van de heerlijkheid van het koninkrijk van onzen Heere Jezus, dat zij in staat mogen zijn om de gemeente te leiden en aan te vuren in het werk dat zij te doen hebben.

De gedachten waaruit dat plan is voortgekomen laten zich licht opnoemen. In Europa komt men ertoe, hoe langer hoe meer, om de overtuiging uit te spreken, dat het veelal van den leeraar afhangt, wat eene gemeente doet voor de zending. Men ziet het in dat tenzij een leeraar van de zending zaak, en wat Gods Woord ervan zegt, eene studie maakt, en hij ervan vol is, hij onmoge-

lijk de zaak met goddelijke kracht kan bepleiten, en de gemeente op de hoogte kan brengen en bezielen. Men heeft gezegd: een leeraar moet van God een gezicht ontvangen van drie groote zaken: de nood der wereld, de heerlijkheid en de macht van Christus, en de roeping van de Kerk. Eerst als de oogen van zijn eigen hart verlicht zijn, zal hij tot anderen met kracht erover kunnen spreken.

De gemeente wordt uitgenoodigd om aan dat gebed voor de leeraren deel te nemen, en voor de opwekking van een vurigen ijver voor het koninkrijk des Heeren onder alle Gods kinderen. En daar het niet overal vroegtijdig genoeg in de maand bekend zal worden, zal men er de maand Maart bij kunnen nemen, en ook op sommige plaatsen in Conferentiën de zaak te bespreken. Uit oorzake van het gewicht van het gebed, waartoe leeraren en gemeenten zich willen begeven, en het gewicht van het gebed ten allen tijde in al ons zendingwerk, willen wij in dit boekje nu nog eenige bladzijden wijden aan dit onderwerp.

Het Gebed de Kracht der Zending.

Deze is eene diepe en zekere waarheid. Wij moeten moeite doen om ze zoo vast te gelooven als wij aan den Bijbel gelooven. Heeft de Heere Jezus ons niet geleerd om te bidden, *Uw Koninkrijk kome?* Wil Hij niet hebben dat wij elken dag zoo zeker als wij om het dagelijksch brood bidden, en met even veel ernst en meening als een hongerige God om brood vraagt, bidden dat het Koninkrijk mag komen, in de zekere verwachting dat ons gebed daartoe helpen zal? Heeft de Heer

niet gezegd dat als wij zien dat arbeiders noodig zijn, wij God bidden moeten om hen uit te stooten ?

Zoodra wij deze waarheid recht vatten, *de groote kracht van de zending is het gebed*, zullen Gods kinderen aangemoedigd worden om, nog meer dan zij dat ooit gedaan hebben, tijd te geven en moeite te doen, om het zendingwerk in het gebed tot God te brengen. Het schijnt iets wonderbaars, dat de Heere Jezus, die in hemel en op aarde alle macht heeft, wachten moet en wachten zal op het gebed van Zijn volk. Maar de reden is deze : Gelijk de Heer in den hemel is, is Zijn Geest op aarde in de harten van Zijn volk, die leden van Zijn lichaam zijn, en door wie Hij werken moet. Door Zijn Geest wekt Hij hen tot gebed. En zoo waarachtig is de eenheid tusschen Hem en ons dat als wij niet bidden, of als wij weinig bidden, er die kracht in de zending onder de heidenen niet is, die er moet wezen, en die er kan wezen. O Christenen ! laat ons toch deze zaak bepeinzen—**de grootste kracht in de zending is het gebed ;** daarvan hangt alles af. En laat ons God met verwondering aanbidden dat Hij ons het voorrecht geeft om door onze gebeden zegen te doen afdalen tot redding van zielen.

De ware zending vriend zal gevoelen hoe diep de zending van God afhankelijk is, en hoe daarom elk deel daarvan aan Hem moet worden opgedragen. Hij zal tevens gevoelen dat gelijk vele kleine giften eene groote som uitmaken, zoo elkeen zijn aandeel nemen moet in het gebed. Bid voor de zendelingen en hun huisgezinnen ; voor hun gezondheid, voor hun geestelijk leven, dat de Geest van Christus hen met geloof en blijdschap en liefde vervulle. Bid voor al de

zendelingen samen, dat zij in de liefde bewaard worden, en dat zij met geloof en moed vervuld worden om groote dingen te ondernemen, en tevens met stil geduld en volharding te werken. Bid voor de evangelisten, en de onderwijzers, en de Christenen, en de doopklassen, en alle heilbegeerigen, dat het waarachtig Christendom onder allen krachtig werken moge. Bid voor de kinderen en jonge menschen op school (in Nyasaland hebben wij 15,000 leerlingen op de scholen), dat het onderwijs in Gods Woord krachtig mag wezen tot zaligheid. Neem in belangstelling elk deel van het zendingwerk, en breng het voor God en vraag Hem om over elk daarvan Zijn Geest en Zijn lieflijken zegen te geven.

Tot zulk gebed is tijd, en nadenken, en zelfopoffering noodig. Algemeen wordt erkend dat wij te weinig tijd besteden aan het gebed. De groote krankheid in het gebedsleven is *overhaasting* — geen tijd genoeg nemen om met God te verkeeren. Laat ons somtijds opzettelijk tot God gaan om te bidden voor het werk van Zijn koninkrijk. Al zullen wij maar vijf of tien minuten daartoe nemen, het zal ons helpen om in de gewoonte te komen. Laat ons, als wij in de *Koningsbode*, of elders, iets omtrent de zending lezen, dit beschouwen als eene opwekking tot gebed, en met God erover spreken. Laat ons van tijd tot tijd bedaard nadenken over die duizend millioen Heidenen en Mohammedanen die nog met Christus onbekend zijn, en peinzen over hunne diepe ellende, en hoe zij tot Gods zalige kinderen konden worden geteld door de kennis van Christus. Laat ons denken totdat ons hart over hen vol van ontferming wordt. Laat ons denken aan de liefde en het bloed van Christus ook voor hen gegeven,

en welk een blijdschap het onzen Heer zal wezen als wij hartelijk voor hen bidden, en ons aanbieden om Zijne liefde aan hen bekend te maken. O, daar is geen zaak in de geheele wereld van zoo veel gewicht, van zoo veel heerlijkheid, als dat Christus als koning overal bekend zal wezen. Laat ons tijd nemen om erover te peinzen en te bidden.

De zegen van tijd te nemen zal wezen dat ons hart naderhand komen zal om eene ontferming te gevoelen die wij nog niet bezitten, en de lust tot bidden zal opgewekt worden. David Brainerd, een zendeling die 200 jaren geleden arbeidde, werd zoo verteerd van de liefde tot de ruwe heidenen rondom zich, dat hij somtijds dagen en nachten in het gebed doorbracht. "Ik gaf niet om waar of hoe ik leefde, of welke moeilijkheden ik moest doorstaan, als ik maar zielen tot Christus kon winnen. Als ik sliep, droomde ik van deze dingen, en als ik ontwaakte, was mijn eerste gedachte van dit groot werk. Al mijn begeerte was om de bekeering der heidenen, en al mijn heil was in God." En wederom: "Ik ging van ochtend vroeg naar een bosch tot gebed, en mocht met groote vurigheid voor de verhaasting van de komst van Christus in de wereld bidden." En andermaal: "In den voormiddag gevoelde ik de kracht van de voorbidding voor kostbare zielen; voor de komst van het koninkrijk van mijn dierbaren Heiland in deze wereld; en vooral in het smeeken om de bekeering der heidenen. In den namiddag was God waarlijk bij mij. God versterkte mij om te worstelen in het gebed, en mijn ziel werd als van de wereld losgemaakt, om te smeeken om een menigte van zielen."

Henry Martyn was een man van denzelfden geest.

Aan boord schip, op weg naar Indie, eene reis die in dien tijd zes maanden duurde, zonderde hij zoo dikwijls als hij kon, één uur elken dag af, om te bidden over de beloften van Gods Woord. "Begon heden te bidden over de beloften in Jesaja, omtrent de verspreiding van het Evangelie, en vond dat God mij zeer nabij kwam." "Had wederom een dag in de nabijheid van God. Ik gevoelde diep dat smeekingen voor de uitbreiding van de Kerk mijn eigenlijke bezigheid was als een zendeling." "Van drie tot vier volhardde ik met een zalig gevoel in de smeeking voor de vervulling van de belofte van de vestiging van Gods Koninkrijk in de wereld, volgens Jesaja 50 en 58." Van dezen man leeren wij hoe wij Gods Woord gebruiken kunnen, om stof en drang en moed tot gebed te geven. Ga bijvoorbeeld na in Jesaja 49 tot 66 (ook in het vorige gedeelte), al de beloften omtrent de heidenen, en zie welken moed dit u geven zal om tot God te roepen, in gehoorzaamheid aan het Woord dat gij daar vindt: "Gij die des Heeren doet gedenken, laat geen stilzwijgen bij u wezen." Of neem de Psalmen, en let op van Psalm 2 af, hoe dikwijls de belofte voorkomt, dat de heidenen God kennen en prijzen zullen. Het Woord zal ons leeren bidden.

Onze Nood.

Indien het nu waar is, dat het gebed de kracht der zending is, dan weten wij wat wij doen moeten met de schuld die ons in verlegenheid brengt. Wij moeten meer bidden. Wij moeten God uitdrukkelijk vragen om zich aan ons bekend te maken als de God die ons gebed hoort, en ons uitkomst geeft. Wij moeten

vragen dat God door Zijn Geest in de harten van Zijn volk werken wil eene groote gewilligheid om zich in deze zaak als Gods rentmeesters te gedragen, en te vervullen wat noodig is tot instandhouding van Zijn werk. Wij moeten vragen dat God al Zijne kinderen wil samenbinden in het gebed, en in de begeerte dat elkeen zich voor den Heer stelle met de vraag: Wat wilt gij hebben dat ik doen zal?

Bidden en werken gaan altijd samen. Van Cornelius lezen wij: "Uwe gebeden en uwe aalmoezen zijn voor God opgekomen": het gebed tot God en de gaven aan de armen gingen samen. Het is eerst in het gebed dat men komt te merken hoe weinig men gegeven heeft, en gewillig wordt om alles aan den Heer over te geven. En dan is het dat ons gebed en ons geven beide samen de offerande zijn die Gode aangenaam is, en die van elkander niet mogen gescheiden worden. En dan geeft onze offergave dubbele vrijmoedigheid dat ons gebedsoffer in Christus aangenaam is, en dat onze smeeking over het werk der zending verhooring zal vinden.

Ja, laat ons hartelijk en ernstig bidden dat de Heer in onze eigene harten en in al Zijne kinderen, het ware zendingvuur aansteke om beide offeranden, ons gebed en onze gave, voor Hem te maken tot een lieflijk reukwerk.

En laat ons daartoe ook vooral bidden voor wat wij in het begin van ons schrijven over het gebed, genoemd hebben. Zal het volk Gods zich vrijwillig en bij voortduring aanbieden om den Heer vrijwillig te geven, (Ex. 35 : 4, 21, 22, 29) dan moeten vooral de leidslieden des volks, de leeraren, met dien geest bezield worden (Rich. 5 : 9) om het volk zijn roeping duidelijk te maken,

en moed in te spreken. Laat gedurende de twee maanden, Februari en Maart 1906, waarin wij deze zaak vooral aan den Heer willen opdragen, ernstige smeekingen opgezonden worden voor de dienstknechten Gods, van wie zooveel afhangt, opdat door hen de gemeente met nieuwe vreugde het werk des Heeren volbrenge.

O, God wil niet alleen afbetaling van de zendingschuld; Hij wil die schuld gebruiken tot grooten zegen. Hij wil ons eene nieuwe overtuiging geven dat wij, met al wat wij zijn, Hem toebehooren. Hij wil ons doen gevoelen welk een groote, heerlijke zaligheid het is, dat wij met den Heere Jezus in gemeenschap staan, en met Hem samenwerken tot redding van zielen. Hij wil ons opnieuw doen gevoelen dat Hij een Hoorder van het gebed is, en dat Hij op het gebed niet alleen de zendingschuld wil afdoen, maar wat veel beter is, Zijn volk met liefde tot hun Heer, met zelfopoffering tot Zijn dienst wil vervullen. Ook op deze wijze zal het gebed verhoord worden om herleving in ons midden en kracht tot behoudenis van de zielen rondom ons.

En geeft ons de Heer dit alles, dan zal daar geen vreeze wezen omtrent de toekomst. Wij zullen gereed wezen om ons door Hem te laten leiden tot al het werk dat Hij gedaan wil hebben, in het vaste vertrouwen, dat Hij ons gewillig en bekwaam zal maken om al Zijn raad te volbrengen.

Broeders, laat ons bidden!

A.M.